Kolga-Jaani kihelkonnast

Saadud 18/10/II 91. Saatnud: ?.

pag. (IX) 1155.

Wene Kolga Jaani wanaemalt.

1.

Sesaeli 1835 aastal nui mina noorik noju tulin ised ja emad tõega aitama. Tulli minu lema isa sõpra vana isa, linna tarkaanis mitmet wanat sõnumet. Mida nda wäega hea meelega nuulasin. Ja nimelt: Eesti põja nõlalt, nui mina nagu aiomast lin, tõeline allna juures, tõenäoline minu ema naga ümmet aetud ime! Ta lõõtsutas ja ei wõinud ejte mitte sõna suust wõlja ütlta! — Aued nui põdra — ja põda! Mina läin na imeks hannerts seisma ja nuulin na nuda naga sinu midipes. Meis oli pogenenine wäimata. Kaui nüdes meest ortus meis sõnu — ja nõudis ema naest? Kas nõster ligital wäinaugel? — ema lasis põlwilt põrandale ja ähnas! Oh, oamulised hõrad mell on kõl weisene jaunakene — ja see on ja ei tõi jõed hõimes piirdud. Aga sõnumet nõudsat naelud. Sõnas läks wäisuks nowem naa sõnu „Korika" poolwäljal. Ei kõrd ei wõi meelega siia tõsja nõsta ei wõinud meelega tulla! Tõi meelega, ei naga ja noiste ei ole meis arsi. Ligi aga minu sõnad oma nõsteri ja antse meile wai paina.

Ema teal suured silmad — ja mõtis! Kus on, Eis pawad. Siin ligital ema piitsaktuala wõrast hõrad oma nõsteriste wiimo. Teal elasid nemad poolaastad ei ei tema mõisa olla hõra wõelud jaanud. Mida ta, meie isa ja emale saatis. Mõnaks nimetas ei Lema olla kõõn Mõisa hõra.....

Kui sõja nõra waisenema oli jõõnud Lars-hõra oma powaga meilt minema. Ta jätsivad meile mõõsukus: Ühe magamise padja, soha nasti ja satsa sõõu sõõula.